C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Sheckley_Robert-Specialni_zlatokopecky.pdb

PDB Name: Sheckley-Specialni zlatokopecky
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 23.9.2007
Modification Date: 23.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Speciální zlatokopecký
Robert Sheckley
Písečné vozidlo se měkce kolébalo po vlnitých dunách. Jeho šest širokých kol se zvedalo a spouštělo jako těžké nohy sloního spřežení. Neviditelné slunce žhnulo skrz mrtvolně bledou nebeskou klenbu a jeho žár se opíral do celtové střechy vozidla a odrážel se od vyschlých písků.
"Jenom neusnout," řekl si Morrison a zkontroloval pomocí kompasu kurz vozidla.
Už jedenadvacátý den jel skrz Škorpionní poušť Venuše, jedenadvacátý den bojoval za volantem svého vozu, kolébajícího se ze strany na stranu, se spánkem a překonával jednu písečnou vlnu za druhou. Cestovat v noci by bylo pohodlnější, ale příliš často bylo nutné objíždět strmé výmoly a balvany velké jako domy. Teď už chápal, proč mají do pouště jezdit nejméně dva - jeden řídí vůz a druhý jím třese, aby neusnul.
"Ale cestovat sám je lepší," řekl si pro sebe Morrison. "Dva se hůř schovají a neriskuješ tak často život."
Hlava mu začala klesat a vzpamatoval se až úderem nosu o palubní desku. Před ním, za polarizovaným ochranným sklem, se převalovaly pouštní písky. Vůz se kolébal a šinul vpřed se zrádnou měkkostí. Morrison si protřel oči a zapnul rádio.
Byl to podsaditý, opálený a svalnatý mladík s nakrátko ostříhanými černými vlasy a temně modrýma očima. Nějak si sehnal dvacet tisíc dolarů a přiletěl na Venuši, aby tady, v Škorpionní poušti našel bohatství jako jiní před ním. V Prestu, posledním městečku na hranici pouště, se zásobil vybavením a písečným vozidlem, pročež mu zůstalo přesně deset dolarů.
V Prestu mu těch deset dolarů stačilo akorát na to, aby si zašel do jediného saloonu ve městě. Objednal si whisky se sodou, připil si s horníky a zlatokopy a zasmál se povídačkám starousedlíků o vlcích a hejnech všežravých ptáků, kteří prý žijí uprostřed pouště. Věděl všechno o sluneční slepotě, tepelném úpalu a poruchách telefonu. Byl přesvědčen, že jemu se nic podobného nestane.
Ale teď, když za jedenadvacet dní překonal 1800 mil, naučil se úctě k té vyschlé hromadě písku a kamení, dvakrát rozlehlejší než Sahara. Tady nebylo žádné umění zahynout! Ale bylo tady možné i zbohatnout: a právě to zamýšlel udělat Morrison.
Z rádia se ozývalo šumění. Morrison seřídil hlasitost na maximum a chvíli dokázal rozeznat jakousi taneční hudbu z Venusborgu. Pak se hudba ztratila a bylo slyšet už jen šumění.
Vypnul rádio a pevně stiskl volant oběma rukama. Pak se podíval na hodinky: devět patnáct ráno. O půl jedenácté si udělá přestávku a na chvíli si zdřímne. V takovém vedru je třeba odpočívat. Ale ne déle, než půl hodiny. Někde před ním je poklad a on ho musí najít dříve, než mu dojdou zásoby.
Někde tam vpředu musí být ložiska drahocenných zlatonosných hornin! Vždyť už před dvěma dny narazil na jejich stopy. A co kdyby narazil na opravdovou žílu, jako Kirk v osmdesátém devátém roce nebo Edmonson a Arsler v devadesátém třetím? Pak udělá to, co ostatní: objedná si "Speciální zlatokopecký" kokteil, kolik ho vypije.
Vůz se kolébal dopředu neměnnou rychlostí třiceti mil za hodinu a Morrison se přinutil pozorně sledovat písečně žlutý obzor před sebou. Uvědomil si, že duny mají skoro stejnou barvu jako vlasy jeho Janie.
Až najde zlato a bude bohatý, vrátí se na Zem. Vezme si Janii a koupí si farmu v oceánu. Nebudou se o nic starat. Jenom si budou krásně žít se svým kouskem hlubokého modrého Atlantiku. Někomu se může rybářství zdát trochu nudné, ale jemu to vyhovuje.
Živě si představoval stáda makrel, pasoucích se v planktonových sadech a on sám se svým věrným delfínem hlídá, jestli se nablízku neobjeví stříbřitá barakuda, nebo jestli mezi keři korálovců nečíhá modravě šedý žralok ...
Náhle Morrison ucítil, jak se vozidlo naklonilo na stranu. Vyskočil, vší silou popadl volant a co nejvíc ho vytočil. Zatímco dřímal, vozidlo sklouzlo z příkrého svahu duny. Přitom se zachytilo koly o hřeben. Písek a oblázky odlétaly z pod širokých kol, které s kvílením a svištěním táhly vůz nahoru po svahu.
Vtom se celá jedna stěna duny zřítila.
Morrison zůstal viset na volantu. Vůz se převrátil na bok a začal se kutálet dolů. Písek se mu sypal do očí a do úst. Morrison začal prskat a kýchat, ale volant nepustil. Pak se vůz ještě jednou převalil a propadl se do prázdna.
Několik okamžiků visel Morrison ve vzduchu. Pak vůz dopadl na úpatí svahu na všechna kola. Morrison uslyšel ránu - to praskly zadní pneumatiky. Hlavou udeřil do ochranného skla a ztratil vědomí. Když se probral, patřil jeho první pohled hodinkám. Bylo deset třicet pět. Nejvyšší čas si zdřímnout, řekl si Morrison, ale raději si nejdřív vyjasním situaci.

Zjistil, že se nachází na dně plytké kotliny, vysypané ostrohrannými kamínky. Od nárazu praskly obě zadní pneumatiky, rozbilo se ochranné sklo
a utrhly se dveře. Vybavení bylo rozsypané kolem vozu, ale vypadalo to, že se nic nepoškodilo.
"Mohlo to dopadnout hůř," řekl si Morrison.
Sehnul se, aby si důkladně prohlédnul pneumatiky.
Tak tohle je horší, dodal.
Obě prasklé pneumatiky byly tak rozervané, že se na jejich opravu nedalo ani pomyslit. Z duše nezbylo ani tolik, kolik by bylo třeba na dětský nafukovací balónek. Náhradní kola ztratil už před deseti dny, když se snažil projet Čertovou mříží. Použil je a zahodil. A jet dál bez zadních kol nemohl.
Morrison vytáhl z černého plastikového obalu telefon a vytočil číslo Alovy garáže v Prestu. Po chvilce se rozzářila miniaturní obrazovka. Objevil se podlouhlý, nevrlý obličej, tlustě namazaný opalovacím krémem. "Alova garáž. U aparátu Eddie."
Ahoj, Eddie. Tady Tom Morrison. Asi před měsícem jsem si u vás koupil písečný vůz firmy General Motors. Pamatujete si?"
"Samozřejmě, že si pamatuju," odpověděl Al. "Vy jste ten blázen, co vyrazil sám po Jihozápadní stezce. Tak co, jak vám šlape vůz?"
"Perfektně. Je to výborná značka. Právě proto vám..."
"A co to máte na obličeji?" přerušil ho Eddie.
Morrison si přejel rukou po tváři a zjistil, že je od krve.
"Nic vážného," řekl. "Spadl jsem z duny a praskly mi dvě pneumatiky."
Zvednul telefon, aby se Eddie mohl podívat.
"Ty už nikdo nespraví," usoudil Eddie.
"Taky si myslím. A náhradní jsem ztratil, když jsem jel přes Čertovu mříž. Poslyšte, Eddie, nemohl byste mi teleportovat pár zadních gum? Třeba nějaké protektorované. Bez nich se nehnu z místa."
"Jistě," řekl Eddie. "Ale protektorované nevedu. Teleportuju vám nové po pěti stovkách za kus. Plus čtyřista dolarů za teleportaci, to dělá dva tisíce čtyřista dolarů, pane Morrisone."
"Výborně."
"Dobře, pane. Jakmile od vás dostanu peníze nebo šek, který odešlete spolu s potvrzením, pošlu vám je."
"V tuhle chvíli," řekl Morrison, "nemám u sebe ani cent."
"A účet v bance?"
"Dočista vyčerpaný."
"Obligace, nemovitosti, nebo cokoliv, co je možné vyměnit za hotovost?"
"Nic, kromě tohoto písečného automobilu, který jste mi prodal za osm tisíc dolarů. Až se vrátím, vyrovnám se s vámi tímto vozem."
"Jestli se vrátíte. Je mi líto, pane Morrisone, ale takhle to nepůjde."
"O čem to mluvíte?" namítl Morrison. "Přece víte, že vám zaplatím!"
"Znáte snad zákony Venuše," řekl Eddie. "Žádný úvěr. Peníze na dřevo."
"Ale já nemůžu dál bez nových gum!" řekl Morrison. "Odmítete mi pomoc?"
Copak jste na mně závislý?" odporoval mu Eddie. "Něco takového se přece stává každým dnem. Přece víte, co máte dělat, pane Morrisone. Zavolejte oddílu "Komunálních služeb" a oznamte jim svůj bankrot. Podepíšete stvrzenku o prodeji zbytků písečného automobilu, vybavení a všeho, co jste objevil cestou a oni vás za tuto protihodnotu zachrání."
"Já se nechci vrátit!" odpověděl Morrison. "Podívejte se!"
Přiložil telefon skoro až k zemi. "Vidíte, Eddie? Vidíte tyhle hezké a třpytivé purpurové kamínky? Někde tady blízko je bohaté naleziště!"
"Stopy nacházejí všichni zlatokopové," řekl Eddie "Celá ta zatracená poušť je plná takových stop."
"Ale tohle je bohaté naleziště," snažil se ho přesvědčit Morrison. "Stopy vedou přímo k ložisku, k velké žíle. Eddie, já vím, že by to od vás byla velká laskavost, kdybyste to riskl a poslal mi pár pneumatik, ale..."
"Nemůžu," odpověděl Eddie. "Jsem především obchodník. Nemám právo disponovat majetkem firmy a poslat vám zboží, dokud mi neukážete peníze. Vyhodili by mě z práce a možná i zavřeli. Znáte přece zákon."
"Peníze na dřevo," řekl ponuře Morrison.
"No právě. Nedělejte hlouposti a vraťte se. Třeba se vám to podaří příště." "Dvanáct let jsem sháněl peníze," odpověděl Morrison. "Zpátky se nevrátím."
Vypnul telefon a pokusil se něco vymyslit. Komu ještě by mohl tady na Venuši zavolat? Pouze Maxi Krendallovi, makléři z diamantové burzy. Ale Max taky nemá tisíc čtyřista dolarů. Ve své těsné kanceláři venusborgské burzy si tak tak vydělá na živobytí a nemá na to, aby tahal z nouze svoje přátele.
Nemůžu Maxe požádat o pomoc, pomyslel si Morrison, alespoň ne do té doby, než najdu zlato. Opravdové zlato a nejen jeho stopy. Což znamená, že dál budu muset jít pěšky.
Otevřel kufr vozu a začal do písku vykládat své vybavení. Vezme si jen to nejdůležitější, protože od této chvíle všechno ponese na zádech.
Musí vzít telefon. Přenosnou soupravu pro rozbor hornin. Koncentráty, revolver, kompas. A nic víc, jenom vodu, tolik, kolik je jí schopen unést. Všechno ostatní bude muset oželet.
K večeru se Morrison vydal na cestu. Lítostivě se podíval na dvacet nádržek s vodou, které tu musel zanechat. V poušti je voda nejcennější majetek, s výjimkou telefonu. Ale nic se nedalo dělat. Napil se, jak nejvíc mohl, vzal na záda

batoh a vydal se na jihozápad. Po čtyřech dnech se stočil na jih. Příznaky zlata byly čím dál patrnější.
Slunce, které se nikdy neukazovalo z mraků, žhnulo a mrtvolně bledá obloha se rozprostírala nad krajem jako klenba z roztaveného železa. Šel po stopách zlata, ale i po jeho stopách někdo slídil.
Šestý den zpozoroval jakýsi pohyb, ale bylo to tak daleko, že nic bližšího nerozeznal. Až sedmého dne poznal, kdo ho sleduje.
Venušanský druh vlka - malý, vychrtlý, se žlutou kožešinou a dlouhými čelistmi, prohnutými jakoby v úsměvu - jeden z mála druhů savců, kteří žili na Škorpionní poušti. Morrison se rozhlédl a uviděl kromě prvního vlka ještě další dva. Rozepnul pouzdro revolveru. Vlci se nezkoušeli přiblížit. Měli dost času.
Morrison šel dál a litoval, že s sebou nevzal pušku. Ovšem to by znamenalo dalších osm liber, neboli o osm liber méně vody.
Když se osmého dne večer připravoval na noc, uslyšel jakési praskání. Rychle se zvedl a rozhlédl se. Asi deset stop vlevo uviděl asi ve výši lidské hlavy drobné tetelení, podobné víru na vodě. Tetelení se vyjasňovalo a praskání charakteristické pro každou teleportaci sílilo.
Kdo by mi mohl něco teleportovat? pomysle] si Morrison a s nadějí pozoroval, jak vír pomalu roste.
Teleportace předmětů ze stabilního projektoru do libovolně zvoleného místa byla běžným způsobem dopravy nákladů na dlouhé vzdálenosti na Venuši. Teleportovat bylo možno libovolnou neživou hmotu. Na živé předměty nebyla teleportace vhodná, protože při ní docházelo sice k drobným, ale neodstranitelným změnám molekulární stavby buněčné protoplazmy. Kterýsi člověk se o tom přesvědčil na vlastní kůži v době, kdy teleportace byla ještě v plenkách.
Morrison čekal. Vzdušný vír už měl v průměru zhruba tři stopy. A pak z něj vylezl chromovaný robot s velkou kabelou.
"Ach, to jsi ty," řekl Morrison.
"Ano, pane," řekl robot, když se úplně vysvobodil z víru. "Williams 4, venušanský poštovní doručovatel k vašim službám."
Robot byl střední postavy s tenkýma nohama a plochými chodidly; podobal se člověku a byl obdařen dobrodušnou povahou. Už skoro třiadvacet let představoval celou poštovní službu Venuše - třídil, kontroloval a roznášel všechny dopisy. Byl pro tento účel speciálně sestrojen a za celých těch třiadvacet let neudělal jedinou chybu.
"To jsem já, pane Morrisone," řekl Williams 4. "Bohužel do pouště doručuji pouze dvakrát za měsíc, ale vždycky včas a to je taky výhoda. To je pro vás. A ještě tohle. Zdá se, že někde mám ještě jeden. Copak, porouchal se vám vůz?" "No jo," přisvědčil Morrison a prohlížel si dopisy.
Williams 4 se dál hrabal ve své brašně. Bylo o něm známo, že je nejen skvělý pošťák, ale i nejukecanější robot v celé Sluneční soustavě.
"Ach, tady ho mám," řekl Williams 4. "To je špatné, že se vám rozbilo auto. Ted' už prostě auta nedělají taková, jako dříve, když jsem byl mladší. Poslechněte si dobrou radu, mladíku. Vraťte se domů, jestli ještě můžete."
Morrison zavrtěl hlavou.
"Hlupák, prostě hlupák," řekl starý robot. "Kdybyste jen viděl to co já ... Kolik takových, jako vy už tady skončilo - zůstali ležet na písku s vysušenou kůží a jejich kosti hryzali písečni vlci a hnusní černí supi. Třiadvacet let jsem potkával takové mladíky, jako jste vy a každý z nich si myslel, že on je ta výjimka." Robotovy zřítelnice potemněly vzpomínkami.
"Ale byli stejní, jako všichni ostatní," pokračoval Williams 4. "Všichni byli tak stejní jako roboti, když slezou z výrobní linky - samozřejmě poté, co se s nimi vypořádají vlci. A já pak abych nosil oznámení a věci, co po nich zůstanou, jejim příbuzným na Zemi."
"Já vím," řekl Morrison. "Ale občas někdo z nich přežije, nemám pravdu?"
"Samozřejmě," souhlasil robot. "Viděl jsem, jak někteří absolvovali jednu, dvě nebo i tři výpravy. A pak zemřeli v písku, když se pokoušeli o čtvrtou."
"Ale já ne," odpověděl Morrison. "Mně postačí jedna. A pak si koupím podmořskou farmu na Zemi." Robot se otřásl.
"Nesnáším slanou vodu. No ale každému podle jeho vkusu. Přeji vám mnoho štěstí, mladíku."
Robot si pozorně prohlédl Morrisona, patrně proto, aby se přesvědčil, jestli má u sebe hodně osobních věcí a pak obratně vlezl do vzdušného víru. Vzduch se zatetelil - a robot zmizel.
Morrison se posadil a začal číst dopisy. První byl od makléře Maxe Krendalla. Psal mu o depresi, která přišla na Venusborg a o své obavě, že skončí bankrotem, jestli někdo z jeho zaměstnavatelů něco nevymyslí.
Druhý dopis byl od Telefonní společnosti Venuše. Morrison jim dlužil za dvouměsíční provoz telefonu dvě stě deset dolarů a osm centů. Jestliže tuto sumu neprodleně neuhradí, bude mu telefon odpojen.
Poslední dopis došel z daleké Země a byl od Janie. Byl plný novinek o jeho bratrech, tetách a strýcích. Janie mu psala o farmách v Atlantickém oceánu, které si prohlédla, i o kouzelném místě, které našla v Karibském moři nedaleko Martinique. Prosila ho, ať na sebe dává pozor a vyhýbá se nebezpečí: jsou přece i jiné způsoby, jak si vydělat na farmu. Posílá mu všechnu svou lásku a zároveň mu přeje všechno nejlepší k narozeninám.
Narozeniny? zamyslel se Morrison. Pokud vím, je dnes dvacátého třetího června. Ne, dvacátého čtvrtého. A já jsem se narodil prvního července. Díky, že sis vzpomněla, Janie.
Tu noc se mu zdálo o Zemi a temných hlubinách Atlantiku. Ale k ránu, kdy vedro zesílilo, shledal, že ve snu vidí celé míle zlatých žil, vyceněné zuby písečných vlků a "Speciální zlatokopecký".
Morrison pokračoval v pochodu po dně dávno vyschlého jezera, kde byl místo kamínků písek. Pak šel zase kamením, zářícím červenými a žlutými odstíny. V celé té pustině neviděl ani kousek zelené barvy.
Šel stále hlouběji do pouště, přes hromady chaoticky nahromaděného kamení a opodál, po stranách i za ním, ho stále doprovázeli vlci.
Morrison už si jich přestal všímat. Dostatečně ho dokázaly zaměstnat příkré skály a rozsáhlé pole valounů, které mu

znepříjemňovaly cestu na jih.
Jedenáctého dne poté, co ztratil písečný vůz, se stopy zlata staly tak zjevné, že by horninu už stálo za to promývat. Vlci ho stále ještě doprovázeli a voda mu docházela. Ještě jednodenní pochod - a bude konec. Morrison se na okamžik zamyslil, pak vytáhl telefon a vytočil číslo "Komunálních služeb".
Na obrazovce se objevila přísně vyhlížející žena v nehezkých šatech a s šedivými vlasy.
"Komunální služba," řekla. "Čím vám mohu pomoci?"
"Dobrý den," vesele pozdravil Morrison. "Jaké máte ve Venusborgu počasí?"
"Vedro," odpověděla žena. "A u vás?"
"Ještě jsem se nedíval," usmál se Morrison. "Mám moc práce: počítám svoje bohatství."
"Našel jste zlatou žílu?" zeptala se žena a její tvář sotva znatelně změkla. "Samozřejmě," odpověděl Morrison. "Ale zatím to nikomu neříkejte. Ještě jsem si nenechal potvrdit zábor.
Potřeboval bych je naplnit," bezstarostně se usmál a ukázal jí svoje prázdné láhve. Někdy se to podařilo. Někdy, když se člověk choval dostatečně suverénně, mu "Komunální služby" doplnily vodu a neprověřovaly stav jeho konta. Byl to sice podvod, ale on neměl na výběr.
"Vaše konto je v pořádku?" zeptala se ho žena.
"Samozřejmě," odpověděl Morrison a cítil, jak úsměv na jeho tváři tuhne. "Mé jméno je Tom Morrison. Můžete si prověřit..."
"Ach, tím se zabývají jiní. Držte lahve dobře, pane Morrisone. Začínám!'
Morrison uchopil láhev pevně do obou rukou a díval se, jak se nad jejím hrdlem objevil tenký pramínek vody, teleportované ze vzdálenosti čtyř tisíc mil z Venusborgu. Pramínek stékal do láhve s kouzelným klokotáním. Při tom pohledu Morrison cítil, jak mu po vyprahlých rtech tečou sliny.
Najednou voda přestala téct.
"Co se děje?" zeptal se Morrison.
Obrazovka telefonu zamrkala a pak se znovu rozzářila. Morrison i před sebou uviděl hubený obličej neznámého muže. Muž seděl za velkým psacím stolem. Před ním byla tabulka s nápisem: Milton P.Reade, vicepresident, oddělení kont.
"Pane Morrisone," řekl Reade, "vaše konto není kryté. Získal jste vodu podvodem. To je trestné."
"Zaplatím za ni," řekl Morrison.
"Kdy?"
"Hned, jak se vrátím do Venusborgu."
"A čím máte v úmyslu platit?"
"Zlatem," odpověděl Morrison. "Podívejte se, pane Reade. Jsou tu věrohodné příznaky. Daleko zřetelnější, než měl Kirk, když udělal svůj objev. Ještě den - a najdu zlatou žílu ..."
"To si myslí každý zlatokop na Venuši," řekl pan Reade. "Pouze jeden den dělí každého zlatokopa od jeho zlaté žíly. A všichni se pokoušejí získat úvěr v "Komunálních službách"."
"Ale v tomhle případě ..."
""Komunální služby"," pokračoval pan Reade, "nejsou podpůrná organizace. Náš úřad zakazuje poskytovat úvěr, pane Morrisone. Venuše -to je ještě nepokořená planeta a navíc velmi vzdálená od civilizace. Jakékoliv zařízení je třeba dopravovat ze Země za obrovské ceny. Máme vlastní vodu, ale musíme ji těžit, čistit a potom teleportovat a to stojí peníze. Naše společnost, stejně jako kterákoliv jiná na Venuši, je nucena podnikat s extrémně nízkými zisky a i ty se takřka celé vynakládají na rozšíření služeb. A proto nemůžeme poskytovat úvěry."
"To všechno je mi jasné," řekl Morrison. "Ale říkám vám, že už potřebuju jenom den nebo dva a potom ..."
"Absolutně vyloučeno. Ve skutečnosti už teď nemáme právo vám pomáhat. Byl jste povinen informovat nás o svém bankrotu už před týdnem, když jste havaroval s vozem. Váš mechanik nám to oznámil, jak to vyžaduje zákon. Ale vy jste to neudělal. Máme právo vás ponechat vlastnímu osudu. Rozumíte?"
"Ano, samozřejmě," odpověděl unaveně Morrison. "Přesto se společnost rozhodla zákon kvůli vám porušit. Jestliže se neodkladně vydáte na cestu zpět, zásobíme vás vodou na tuto cestu."
"Ale já se ještě nechci vrátit! Jsem kousek od objevu zlaté žíly!"
"Vy jste povinen se vrátit! Přemýšlejte trochu, Morrisone! Jak bychom dopadli, kdybychom nechali každého zlatokopa toulat se po poušti a zásobovali ho na to vodou? Do pouště by se pustily desítky tisíc lidí a
neminul by ani rok a společnost by zkrachovala .I tak porušuji její pravidla vraťte se!"
"Ne!" odpověděl rozhodně Morrison.
"Zapřemýšlejte ještě jednou Jestli se hned teď nevrátíte zpátky, "Komunální služby" se zřeknou veškeré zodpovědnosti za vaše zásobení vodou!"
Morrison přikývnul. Jestliže půjde dál, riskuje smrt v poušti. A kdvž se vrátí?- Ocitne se ve Venusborgu bez centu v kapse, po krk v dluzích a bude velmi těžko hledat práci v přelidněném městě. Bude nucen spát v noclehárnách a jíst ve vyvařovnách pro zbankrotované zlatokopy A kde sežene peníze, aby se mohl vrátit na Zem? Kdy zase uvidí Janii?
"Půjdu dál," řekl.
"Pak tedy Komunální služby odmítají veškerou zodpovědnost za vás," odpověděl Reade a položil telefon
Morrison zbalil telefon, upil doušek ze svých chudých zásob vody a vyrazil na další cestu.
Písečni vlci, běžící po obou jeho stranách, se nebezpečně přiblížili z nebe ho zpozoroval sup s uhlově černými křídly Kroužil nad ním celé dny a noci a čekal, až ho vlci dostanou
Ted', patnáct dní po havárii, byli stopy zlata ještě výraznější. V podstatě šel po povrchu zlatě žíly. Všude kolem bylo cítit zlato Ale žílu samu tešte neobjevil.

Morrison usedl a potřásl svou poslední lahví. Šplouchání vody však neuslyšel. Odšrouboval uzávěr a přiložil hrdlo láhve ke rtům. Do vyprahlých úst mu sklouzly dvě teplé kapky vody
Minuly už čtyři dny od jeho rozhovoru s Komunálními službami a poslední vodu vypil včera. Nebo předevčírem?
Znovu zašrouboval uzávěr prázdné láhve a rozhlédl se po vyprahlém okolí. Pak vyndal telefon a vytočil číslo Maxe Krendalla.
Na obrazovce se objevila oválná, ustaraná tvář makléře.
"Tommy," zeptal se. "Jak to s tebou vypadá?"
"Všechno v pořádku," odpověděl Morrison. "Jsem trochu vyschlý, ale to je všechno. Maxi, jsem u samé žíly."
"Jsi si tím jistý?" zeptal se Max.
"Podívej se sám," řekl Morrison, nastavuje telefon na různé strany, "podívej se, jaké tu jsou formace! Vidíš ta červená a purpurová znaménka?"
"Opravdu, příznaky zlata!" překvapeně připustil Krendall.
"Někde blízko je bohaté ložisko. Musí tu být!" řekl Morrison. "Poslyš, Maxi, já vím, že máš problémy s penězi, ale chci tě poprosit o malou půjčku. Pošli mi pintu vody. Jenom pintu, aby mi vystačila na den nebo dva. Ta pinta z nás obou může udělat boháče!"
"Nemůžu," odpověděl smutně Krendall.
"Nemůžeš?"
"Ne, Tommy. Poslal bych ti vodu, i kdyby kolem tebe nebylo nic kromě písku a granitu. Nebo si myslíš, že bych tě nechal umřít žízní, kdybych mohl něco dělat? Ale já nemůžu. Podívej se."
Krendall zvednul svůj telefon.
Morrison viděl, že psací stůl, skříň, registratura a sejf zmizely z kanceláře.
Zůstal tam pouze telefon.
"Nevím, proč mi nesebrali i telefon," řekl Krendall. "Neplatím za něj už dva měsíce."
"Já taky," řekl suše Morrison.
"Obrali mě jako jabloň," pokračoval Krendall, "Nezůstal mi ani cent. O sebe si starost nedělám - můžu jíst v bezplatných vyvařovnách. Ale nemohu ti poslat ani kapku vody. Ani tobě, ani Remstaaterovi."
"Jimovi Remstaaterovi?"
"Ano. Šel za zlatem na sever, za Zapomenutý potok. Minulý týden se u jeho písečného auta zlomila osa a vrátit zpět se nechtěl. Včera mu došla voda."
"Zaručil bych se za něj, kdybych mohl," řekl Morrison.
"I on by se za tebe zaručil, kdyby mohl," odpověděl Krendall. "Ale nemůže, ty taky nemůžeš a já taky ne. Tommy, máte jednu jedinou naději."
"Jakou?"
"Najdi ložisko. Nejenom stopy zlata, ale opravdové naleziště, které by se dalo vyčíslit opravdovými penězi. Pak mi zavolej. Pokud to bude stoprocentně ložisko zlata, zavolám Wilkesovi z "Tri - Planet - Mining" a přesvědčím ho, aby nám dal zálohu. On si pak, samozřejmě, vezme padesát procent." "Ale to je loupež!"
"Ne, jenom cena úvěru na Venuši," odpověděl Krendall. "Neznepokojuj se, stejně ti ještě zůstane dost. Ale nejprve je třeba najít ložisko!"
"O.K.," řekl Morrison. "Musí být někde tady. Maxi, kolikátého je dnes?"
"Třicátého června. Proč?"
"Jen tak. Zavolám ti, až něco najdu.
Zavěsil. Pak se posadil na kámen a tupě zíral do písku. Třicátého června. Zítra bude mít narozeniny. Budou na něj myslet jeho blízcí. Teta Bessy v Pasadeně, dvojčata v Laosu, strýc Ted v Durangu. A samozřejmě Janie, která na něj čeká v Tampu.
Morrison věděl, že pokud nenajde zlatou žílu, bude pro něj zítřejší den dnem posledním. Zvedl se, zabalil telefon spolu s prázdnou lahví a vyrazil na jih.
Nešel sám. Ptáci a zvířata pouště šly za ním. Nad hlavou mu bez přestání kroužilo hejno černých supů. Po stranách, teď už hrozivě blízko, ho
doprovázeli píseční vlci s vyplazenými jazyky, čekající, kdy už konečně upadne bez vlády do písku ...
"Ještě žiju!" zařval na ně Morrison. Vytáhl revolver a vystřelil na nejbližšího vlka. Nebyl od něj vzdálen ani dvacet stop, ale minul. Klekl si na jedno koleno, uchopil revolver do obou rukou a vystřelil znovu. Vlk zavyl bolestí. Smečka se bez váhání vrhla na raněného a supi se snesli na svou kořist.
Morrison zastrčil revolver do pouzdra a vyrazil na další pochod. Věděl, že jeho organismus je značně vysílen. Všechno kolem tančilo a vlnilo se mu před očima. Jeho kroky byly nejisté. Vyhodil prázdné lahve a všechno ostatní kromě přístroje na analýzu hornin, telefonu a revolveru. Buď z této pouště vyjde jako vítěz, nebo nevyjde vůbec.
Příznaky zlata byly stále bohatší, ale pořád ještě nemohl najít opravdovou žílu.
K večeru si vyhloubil plytký dolík u paty skalního útesu. Vlezl si do něj a kolem vybudoval barikádu z kamení. Pak si připravil revolver a opřel se zády o skalní stěnu.
Kolem frkali a cvakali zuby vlci. Morrison se posadil co nejpohodlněji a rozhodl se strávit celou noc na hlídce.
Nespal, ale nebyl ani zcela bdělý. Mučily ho můry a vize. Ocitl se v nich znovu na Zemi a Janie mu říkala:
"Podívej se na ty tuňáky. Zdá se mi, že u nich jsou nějaké potíže s krmením. Asi jsou nemocní."
"Proklatě," řekl Morrison. "Jak si člověk jednou začne ochočovat ryby, hned si začnou vybírat v jídle."
"Nech toho filozofování. Tvoje ryby jsou nemocné."
"Zavolej zvěrolékaře."

"Volala jsem. Je u Blackeů, rodí jim velryba."
"Dobře. Půjdu se na to podívat."
Nasadil si masku a řekl s úsměvem: "Člověk ani neuschne a už aby zase lezl do vody."
Obličej a hruď ho mokře studila.
Morrison otevřel oči. Obličej a hruď měl doopravdy vlhké potem. Když se pozorně zadíval do tmy za kamennou hradbou, napočítal dvě, čtyři, šest, osm zelených světélek.
Vystřelil na ně, ale vlci necouvli. Vystřelil ještě jednou a kulka se odrazila od stěny a zasypala ho drobnými úlomky skály. Střílel tak dlouho, až se mu podařilo poranit jednoho vlka. Smečka se rozutekla.
Revolver byl prázdný. Morrison prohledal kapsy a našel ještě pět nábojů. Pečlivě nabil revolver. Brzy už snad bude svítat.
Znovu upadl do polosnu, ale tentokrát se mu zdálo o "Speciálním zlatokopeckém". Slyšel o něm vyprávět ve všech malých saloonech kolem Škorpionní pouště strnisky zarostli staří zlatokopové o něm vyprávěli stovky různých historek a různí barmani k nim doplňovali podrobnosti. V osmdesátém devátém roku si ho objednal Kirk - velkou porci speciálně pro sebe. Edmonson a Arsler si ho objednali v devadesátém třetím. To bylo jisté. I jiní si ho objednali, sedíce na svých drahocenných zlatých žílách. Alespoň to tvrdili.
Ale existuje skutečně? Jestli je ve skutečnosti takový koktail - "Speciální zlatokopecký", dožije se Morrison toho, aby uviděl toto zvláštní kouzlo, cennější než domov, život, než sama zlatá ruda?
Samozřejmě . Vždyť už ho má skoro na dosah ruky..
Morrison se přinutil otevřít oči. Bylo ráno. Těžce se vyhrabal ze svého úkrytu vstříc novému dni.
Sotva se vlekl na jih a za patami mu šli vlci. Okřídlení hrobníci ho stínili svými těly před palčivým sluncem. Kolem byly samé stopy po zlatě. Skutečně výrazné stopy!
Ale kde je tady v té prokleté pustině ložisko?
Kde? Bylo mu už skoro všechno lhostejné. Hnal dopředu své vysušené tělo, ožehlé sluncem a zastavoval se jen proto, aby výstřelem zahnal příliš dotěrné vlky.
Zůstaly mu čtyři kulky.
Musel vystřelit znovu, když supi, které už omrzelo čekat, mu začali útočit na hlavu. Jediný výstřel prolétl hejnem a složil dva ptáky. Okamžitě se na ně vrhli vlci a začali je trhat. Morrison vyrazil slepě vpřed.
A zřítil se z nízkého útesu.
Pád nebyl nebezpečný, ale upustil revolver a než ho stačil nalézt, vrhli se na něho vlci. Zachránila ho pouze jejich lačnost. Zatímco se mezi sebou o něho rvali, odkutálel se stranou a popadl revolver. Dva výstřely rozehnaly smečku.
Pak už měl jen jedinou kulku. Rozhodl se nechat si ji pro sebe - byl příliš unaven, než aby šel dál.
Klesl na kolena. Stopy po zlatě tu byly ještě výraznější. Byly fantasticky výrazné. Někde blízko...
Čert to vem! zaklel Morrison.
Plytký výmol, do kterého spadl, byl kompaktní zlatou žílou. Zvedl ze země kámen. I v nezpracovaném stavu zářil matným zlatým leskem - uvnitř bylo viděl lesklé červené a purpurové tečky.
Vyzkoušej to, řekl si Morrison. Nemá cenu dělat si naděje, nemá cenu dělat povyk pro nic za nic. Prověř si to.
Rukojetí revolveru urazil kousek kamene. Bylo v něm vidět lesklé žilky. Vytáhl svou soupravu pro analýzu hornin a kápl na kamínek trochu bílé tekutiny. Tekutina se zpěnila a zezelenala.
"Zlatá žíla, mám ji!" zařval Morrison a pohledem ohodnocoval stěny výmolu. "Hurá! Jsem bohatý!"
Vytáhl telefon a třesoucími se prsty vytočil Krendallovo číslo. "Maxi!" vyrazil ze sebe. "Našel jsem! Našel jsem skutečné naleziště!" "Já se nejmenuji Max," řekl hlas v telefonu. "Cože?"
"Jmenuji se Boyard," vysvětlil hlas. Obrazovka se rozsvítila a Morrison spatřil hubeného člověka s nažloutlou kůží a tenkým knírem. "Promiňte, pane Boyarde," řekl Morrison. "Asi jsem se spletl. Volal jsem
"Není důležité, kam jste volal," řekl pan Boyard. "Jsem oblastní kontrolor Telefonní společnosti Venuše. Dlužíte nám poplatky za dva měsíce."
"Ted' už vám mohu zaplatit," řekl se samolibým úsměvem Morrison.
"Výborně," odpověděl pan Boyard. "Jakmile tak učiníte, okamžitě vám znovu telefon zapojíme."
Obrazovka začala tmavnout.
"Počkejte!" zakřičel Morrison. "Zaplatím hned, jak se dostanu do vaší kanceláře! Ale teď si musím ještě jednou zavolat! Pouze jednou, abych..."
"V žádném případě," rozhodně ho přerušil pan Boyard. "Jakmile" vyrovnáte dluh, váš telefon bude znovu zapojen.!
"Ale já mám peníze tady!" řekl Morrison. "Tady, u sebe!"
Pan Boyard se zarazil.
"Sice se to nesmí, ale myslím, že bych mohl poslat k vám speciálního robota - zřízence, když budete souhlasit s uhrazením nákladů."
"Samozřejmě!"
"Hmm ... Nesmí se to, ale myslím ... Kde máte peníze?"
"Tady," odpověděl Morrison. "Vidíte? To je zlatá žíla!"
"Už mě unavují ty vaše triky, kterými se nás, vy zlatokopi, věčně snažíte napálit. Ukážete nám hrst kamínků ..."
"Ale to je skutečná zlatá žíla! Copak to nevidíte?"
"Jsem úředník a ne zlatník. Nerozeznám zlato od mosazi."
Obrazovka zhasla.
Morrison se pokusil znovu vytočit nějaké číslo. Telefon mlčel - nebylo slyšet ani obvyklé šumění. Byl odpojený.
Morrison položil telefon na zem a rozhlédl se. Výmol, do kterého se zřítil, se táhl asi dvacet yardů přímo a pak se stáčel

doleva. Ale na jeho strmých svazích nebyla jediná puklina, jediný výklenek, ve kterém by bylo možno udělat barikádu. Za sebou uslyšel nějaký šramot. Obrátil se a uviděl, že se na něj vrhá velký, starý vlk. Bez rozmýšlení vytáhl revolver a vystřelil. Hlava vlka se roztříštila.
"Čert to vem!" zaklel Morrison. "Chtěl jsem si nechat jeden náboj pro sebe!"
Na chvíli si oddechl a pak zamířil dolů výmolem v naději, že najde východ. Kolem se červenými a purpurovými jiskřičkami blyštila zlatá žíla. A za ním běželi vlci.
Morrison se zastavil. Před ním se tyčila skalní stěna. Byl ve slepé uličce. Opřel se zády o skálu a vzal revolver za hlaveň. Vlci se zastavili asi pět stop před ním, shlukujíce se k rozhodnému útoku. Bylo jich deset nebo dvanáct a v úzké průrvě stáli ve třech řadách. Nad nimi kroužili supi čekající na svou kořist.
V tu chvíli uslyšel Morrison popraskávání teleportace. Nad vlčími hlavami se objevil vzdušný vír a oni zděšeně ucouvli.
"Právě včas," řekl Morrison.
"Včas na co?" zeptal se Williams 4, poštovní doručovatel.
Robot vylezl víru a rozhlédl se.
"Tak, tak, mladíku," řekl potom. "Nedá se nic dělat, dohrál jste! Copak jsem vás nevaroval? Copak jsem vám neradil, abyste se vrátil? Jen se podívejte!"
"Měl jste samozřejmě pravdu," řekl Morrison. "Co mi posílá Max Krendall?"
"Max Krendall vám nic neposlal a ani poslat nemohl."
"Tak proč jste tady?"
"Protože dneska máte narozeniny," odpověděl Williams 4. "Naše pošta v takovém případě doručuje vždycky mimořádné zásilky. To je pro vás."
Williams 4 mu podal balíček dopisů - pozdravy od Janie, tet, strýců a bratrů ze Země.
"A ještě něco," řekl Williams 4, přehrabuje se ve své brašně. "Ještě tady někde musí něco být... Počkejte ... tady je to!"
Podal Morrisonovi maličký balíček.
Morrison netrpělivě roztrhl papír. Byl to dárek od tety Miny z New Jersey. Otevřel krabičku - byla plná slaných tyčinek - přímo z Atlantic City.
"Říká se, že jsou velmi dobré," poznamenal Williams 4, nahlížeje mu přes rameno. "Ale v daném případě nejsou nejvhodnějším dárkem. No, mladíku, je mi velmi líto, že musíte zemřít zrovna v den svých narozenin. To nejlepší, co vám dnes mohu popřát, je rychlý a bezbolestný konec."
Robot zamířil k víru.
"Počkejte!" vykřikl Morrison. "Nemůžete mne takhle opustit. Už několik dní jsem nic nepil. A ti vlci..."
"Rozumím," odpověděl Williams 4. "Věřte, že mi to nepůsobí žádnou radost. Jestli vůbec roboti mají nějaký takový cit."
"Tak mi pomoz!"
"Nemohu. Pravidla poštovní služby to kategoricky zakazují. Vzpomínám si, že v devadesátém sedmém mě o něco takového žádal Abner Lety. Jeho tělo pak hledali tři roky."
"Ale ty přece máš nouzový telefon?" zeptal se Morrison.
"Ano. Ale smím ho použít pouze v tom případě, že mne potká havárie."
"Nebo alespoň můžeš odnést můj dopis. Expresní dopis." "Samozřejmě, že mohu," odpověděl robot. "K tomu jsem přece sestrojen. Dokonce vám mohu poskytnout i pero a papír."
Morrison vzal pero a papír a snažil se soustředit myšlenky. Jestliže napíše expresní dopis Maxovi, dostane ho až za několik hodin. Ale kolik času ještě bude potřebovat, aby sehnal peníze a poslal mu vodu a zbraň? Den, dva? Je třeba vymyslet něco, co by všechno urychlilo ...
"Promiňte, prosím, ale máte známku?" zeptal se robot.
"Ne," odpověděl Morrison. "Koupím siji od tebe."
"Výborně," odpověděl robot. "Zrovna jsme vytiskli novou sérii venusborgských trojúhelníků. Pokládám je za velmi estetické. Stojí tři dolary kus."
"Výborně. Velmi mírná cena. Dej mi jednu."
"Zbývá ještě vyřešit otázku placení."
"Tady!" řekl Morrison a podal robotovi kousek zlatonosné rudy v ceně několika tisíc dolarů. Poštovní robot si ho prohlédl a pak ho vrátil,
"Promiňte, ale já mohu vzít pouze hotovost."
"Ale tohle má cenu větší, než tisíc známek!" řekl Morrison. "To je přece zlatá ruda!"
"To je docela dobře možné," odpověděl Williams 4. "Ale já nejsem zkonstruován na provádění rozborů. A venušská pošta není založena na systému prosté zbožní směny. Musím vás poprosit o tři dolary v mincích nebo v bankovkách."
"Já žádné nemám!"
"Je mi velmi líto."
Williams 4 se chystal k odchodu.
"Přece nemůžeš jen tak odejít a nechat mě tu napospas jisté smrti!" "Nejen, že mohu, ale jsem i povinen," smutně řekl Williams 4. "Jsem pouze robot, pane Morrisone. Byl jsem sestrojen lidmi a obdařen některými z jejich pocitů. Tak to musí být. Ale mé možnosti mají svá omezení - bohužel proto, že taková omezení má i většina lidí na této surové planetě. Ale na rozdíl od lidí, já tato omezení nedovedu překročit."
Robot vlezl do víru. Morrison se na něj díval nechápajícíma očima. Viděl matně lesklé záblesky zlata v ceně několika milionů dolarů, pokrývající stěny úžlabiny.
A tu se v něm něco zlomilo.

S netušenou energií se Morrison vrhl vpřed a chytil robota za nohy. Williams 4, zpoloviny ukrytý ve víru teleportace, se otřásl a shodil Morrisona na zem. Ten se ale na něj znovu vrhl jako šílený. Kousek po kousku se snažil vytáhnout robota z víru, pak ho povalil na zem a přikryl vlastním tělem.
"Narušujete práci pošty," řekl Williams 4.
"To zdaleka není všechno, co se chystám narušit," zasyčel Morrison. "Smrti se nebojím. Byla to moje sázka. Ale ať mě vezme čert, jestli míním umřít patnáct minut poté, co jsem zbohatl!" "Nemáte na výběr." "Ale mám. Použiju tvůj havarijní telefon."
"To není možné," odpověděl Williams 4. "Nedám vám ho. A sám se k němu nedostanete bez pomocí mechanické dílny." "Možná," řekl Morrison. "Hned si to vyzkouším." Vytáhl svůj prázdný revolver. "Co máte v úmyslu dělat?" zeptal se Williams 4.
"Chci si vyzkoušet, jestli bych tě nedokázal rozebrat na kousky bez mechanické dílny. Myslím, že nejlepší bude začít od tvých očních čoček."
"Možná," odpověděl robot. "Samozřejmě, že nemám žádný pud sebezáchovy. Ale myslete na to, že kvůli vám bude celá Venuše bez pošty. Vaším egoismem utrpí mnozí nevinní." "Doufám," odsekl Morrison a zatočil revolverem nad hlavou. "Kromě toho," dodal rychle robot, "zničíte vládní majetek. To je trestné." Morrison se zasmál a rozmáchl se revolverem. Robot rychle uhnul hlavou a vyhnul se ráně. Zkusil se Morrisonovi vysmeknout, ale ten se mu přitiskl na hruď celou váhou svých dvouset liber.
"Tentokrát se strefím," poznamenal Morrison, rozmachuje se k další ráně.
"Zastavte!" vykřikl Williams 4. "Mým úkolem je chránit majetek státu a to i v tom případě, že tím majetkem jsem já. Můžete použít můj telefon, pane Morrisone. A mějte na paměti, že se tento čin trestá vězením od pěti do deseti let v kolonii v Solných bažinách." "Dej sem ten telefon," řekl Morrison.
Robotův hrudník se otevřel a vysunul se z něho maličký telefon. Morrison vytočil číslo Maxe Krendalla a objasnil mu svou situaci.
"Jasně, jasně," řekl Krendall. "Dobře, zkusím sehnat Wilkese. Ale Tome, nevím, jak pochodím. Pracovní den už skončil. Všechno je zavřené ..."
"Tak ať otevřou!" řekl Morrison. "Můžu všechno zaplatit. A zachráním Jima Remstaatera."
"To není tak jednoduché. Ještě sis nenechal zaregistrovat zábor. Taky jsi nedokázal, že to ložisko za něco stojí."
"Podívej se sám " Morrison zvedl telefon tak, aby Krendall mohl vidět lesklé stěny průrvy
"Vypadá to dobře," uvažoval Krendall. "Ale bohužel, není všechno zlato, co se třpytí."
"Tak co mám dělat?" zeptal se Morrison.
"Je třeba dělat všechno po pořádku. Pošlu ti veřejného odhadce. Prověří tvá práva na zábor, změří naleziště a přesvědčí se, jestli nezasahuje do záboru někoho jiného. Dej mu s sebou kousek zlaté rudy Raději víc."
"Jak ho mám odseknout? Nemám žádné nástroje!"
"Tak něco vymysli. Vezme si kousek na analýzu. Jestli je ruda dost bohatá, jsi z toho venku."
"A když není?"
"O tom raději nebudeme mluvit," řekl Krendall. "Jdu na to, Tommy. Přeju ti hodně štěstí!"
Morrison položil telefon, vstal a pomohl na nohy robotovi. "Za třiadvacet let služby," řekl Williams 4, "se poprvé našel člověk, který chtěl zničit státního poštovního zaměstnance. Jsem povinen to ohlásit na policii ve Venusborgu, pane Morrisone. Nemohu jinak."
"Já vím," řekl Morrison. "Ale mně se pět nebo i deset let ve vězení zdá pořád lepší než smrt."
"Pochybuji. Víte, já nosím poštu i tam. Však to sám uvidíte za šest měsíců."
"Cože?" zeptal se udiveně Morrison.
"Za šest měsíců, až skončím obchůzku planety a vrátím se do Venusborgu. O něčem takovém musím informovat osobně. Ale především musím roznést poštu."
"Díky, Williamsi. Nevím jak bych ..."
"Plním prostě svou povinnost," řekl robot a zamířil k víru. "Jestli za šest měsíců ještě budete na Venuši, donesu vám poštu do vězení."
"Nebudu tady," odpověděl Morrison. "A odpusťte mi, Williamsi."
Robot zmizel ve víru.
Pak zmizel vír.
Morrison zůstal sám. Začalo se smrákat. Podařilo se mu najít výstupek zlatonosné rudy velké asi jako hlava. Udeřil do něj pažbou revolveru, až odskočily jiskry, ale odpadlo jen několik drobných odštěpků.
Písečné vlci se začali opatrně přibližovat. Morrison po nich hodil několik kamenů a zařval na ně suchým, chraplavým hlasem. Vlci couvli.
Znovu začal bušit do výstupku. Pak si ho prohlédl a našel na něm několik jako vlas tenkých trhlin. Zkusil několikrát udeřit do toho místa, ale kámen se nepoddal.
Morrison si utřel pot z čela a zamyslel se. Klín, potřeboval by klín ...
Sundal si opasek. Přiložil hranu ocelové přezky k trhlině a udeřil na ni několikrát pažbou revolveru. Přezka vnikla do skály. Ještě několik úderů a vnikla do ní téměř celá. Poslední úder - a výstupek odpadl od skalní stěny. Vážil asi dvacet liber. Při ceně zhruba padesát dolarů za unci stál tento kus nejméně dvacet tisíc dolarů, samozřejmě, jestli zlato bude tak čisté, jak se zdá.
Začalo se stmívat, když se konečně objevil teleportovaný Veřejný odhadce. Byl to nízký, přízemní robot, natřený staromódním černým lakem. "Dobrý den, pane," řekl odhadce. "Vy chcete zaregistrovat zábor? Obvyklá práva na neomezenou těžbu?"

"Ano," odvětil Morrison.
"A kde je střed vašeho záboru?"
"Cože? Střed? Podle mě tam, kde právě teď stojím."
"Velmi dobře," řekl robot.
Vytáhl ocelové pásmo, rychle se vzdálil od Morrisona na dvěstě yardů a zastavil se. Pak svinul pásmo a chodil, skákal a lezl po skalách s Morrisonem ve středu tak dlouho, až vyměřil celý zábor. Pak se zastavil a zůstal stát bez pohybu.
"Co to děláš?" zeptal se Morrison.
"Hloubkové snímky záboru," odpověděl robot. "Velmi obtížná práce, při takovém osvětlení. Nechcete raději počkat do rána?"
"Ne!"
"No dobře. Tak teda ne," řekl robot. Začal přecházet z místa na místo, zastavil se, znovu o kousek popošel a znovu se zastavil. Čím víc houstlo šero, tím víc expozic bylo k hloubkovému snímku třeba. Robot by se určitě zapotil, kdyby toho byl schopen.
"Hotovo," řek] nakonec. "Konečně. Dáte mi s sebou vzorek?'
"Tady je," řekl Morrison, zvedl svůj úlomek zlatonosné rudy a podal ho odhadci. "To je všechno?"
"Úplně všechno," odpověděl robot. "Pokud nepočítám to, že jste mi ještě nepředložil Průzkumovou listinu."
"Co jsem vám nepředložil?"
"Průzkumovou listinu. Je to oficiální dokument, osvědčení o tom, že zábor, který si necháváte registrovat, je v souladu s vládním nařízením prost radioaktivních prvků v množství, které nepřevyšuje padesát procent celkové váhy do hloubky šedesáti stop. Drobná, ale nezbytná formalita."
"Nikdy jsem o ničem takovém neslyšel," řekl Morrison.
"Byla uzákoněna zvláštním nařízením minulý týden," vysvětlil mu odhadce. "Vy tu listinu nemáte? Pak se obávám, že registrace vašeho záboru pozbývá platnosti."
"Co mám dělat?"
"Můžete místo ní provést registraci na zvláštní omezené využívání," řekl robot. "Průzkumovou listinu k tomu nepotřebujete."
"A co to znamená?"
"To značí, že po uplynutí pěti set let všechna práva na těžbu přejdou do vlastnictví správy Venuše."
"Dobře," zařval Morrison. "Výborně! Skvěle! To je vše?"
"Úplné vše," odpověděl odhadce. "Vezmu si tento vzorek s sebou a předám ho na podrobný rozbor. Podle něj a podle hloubkových snímků pak vyčíslíme cenu celého záboru."
"Pošlete mi sem něco na ty vlky," řekl Morrison. "A jídlo. A poslyšte, dal bych si "Speciální zlatokopecký"!"
"Dobře, pane. Všechno vám teleportujeme, jakmile analýza prokáže, že váš nález je dostatečně cenný, aby uhradil náklady."
Robot vlezl do víru a zmizel.
Čas běžel a vlci se zase začali stahovat k Morrisonovi. Vrčeli, když po nich házel kamením, ale už neustupovali. S vyceněnými zuby a vyplazenýma jazyky se zastavili několik yardu před ním.
Najednou vlk, který byl k němu nejblíž, zavyl a odskočil. Nad jeho hlavou se objevil známý vír, z kterého vypadla puška, přímo na jeho přední tlapy.
Vlci se dali na útěk. Z víru vypadla ještě jedna puška, pak velká bedna s nápisem "granáty - neklopit" a pak ještě jedna bedna s nápisem "pouštní pochoutka".
Morrison čekal, hledě na rotující ústí viru, který se začal vzdalovat až se zastavil na čtvrt míle od něho. Z víru se vysunulo obrovský, kulatý, měděný podstavec. Ústí víru se začalo rozšiřovat a k podstavci přibyla ještě větší měděná polokoule. Podstavec už stál na písku a polokoule nad ním stále rostla. Když se nakonec ukázala celá, zjistil, že před ním v poušti stojí obrovský měděný pohár na punč. Vír se zvedl a zastavil se nad ním.
Morrison čekal. Vyprahlé hrdlo měl stažené.
Z víru začala vytékat tenká stružka vody přímo do poháru. Morrison se stále ještě nehýbal.
A pak to začalo. Stružka se změnila v potok, jehož burácení rozehnalo všechny supy a vlky. Ze vzdušného víru se do poháru řítil celý vodopád.
Morrison pomalu vyrazil k němu. Potřeboval bych láhev, říkal si, když se zmučený strašnou žízní potácel pískem k poháru. Konečně před ním stál "Speciální zlatokopecký", vyšší než kostelní věž, větší než dům a plný vody, která byla cennější než sama zlatá ruda. Zatočil kohoutkem u dna poháru. Voda smočila žlutý písek a stružkami stékala dolů dunou.
Měl jsem si objednat ještě pohárek nebo sklenici, pomyslel si Morrison, leže na zádech a lapaje otevřenými ústy vytékající vodu.